

Αλαζονική η δια της βίας διατήρηση στη ζωή! (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η ιατροτεχνολογική αναβολή του θανάτου έναντι παντός τιμήματος αποτελεί μια μοντέρνα ιδιορρυθμία στερούμενη ερεισμάτων στην ελληνική και τη χριστιανική παράδοση. Στο σώμα των ιπποκρατικών έργων, ο ιατρός διδάσκεται την αποδοχή των ορίων της Ιατρικής και την αποχή από τη θεραπεία ασθενών που είναι κατανικημένοι από τη νόσο τους. Ο Πλάτων γράφει ότι ο Ασκληπιός δεν επιχειρούσε να θεραπεύσει τα σώματα που νοσούσαν πλήρως έως το εσωτερικό τους για να μην

επιμηκύνει τη βασανιστική ζωή τους

Η ιατρική περίθαλψη στις Μονάδες Εντατικής Θεραπείας (Μ.Ε.Θ.) αφορά συνήθως βαριές περιπτώσεις ασθενών για τις οποίες θα πρέπει να εξαντληθεί κάθε δυνατή ανακουφιστική φροντίδα δίχως αυτή όμως να συντομεύει την ζωή του πάσχοντος.

Για τους ασθενείς των οποίων η κατάσταση είναι μη αναστρέψιμη, η απώλεια συνειδήσεως οριστική και η διατήρηση τους στην ζωή μόνο μηχανικά κατορθωτή, τότε ο αναπνευστήρας στην περίπτωση τους δεν δίνει ζωή αλλά επιβίωση, παρεμποδίζει ουσιαστικά τη διαδικασία του θανάτου, δίχως να μπορεί να προσφέρει κάποια θεραπεία. Η μηχανική υποστήριξη έχει λόγο, όταν χαρίζει ανακούφιση, ελπίδα και προοπτική ζωής όταν ο ασθενής μπορεί να αυτονομηθεί και να επανέλθει.

Η διά της βίας προσπάθεια διατήρησης στην ζωή «ενέχει κι αυτή τον χαρακτήρα αλαζονικής στάσεως τον ανθρώπου, ανάλογης με εκείνη της βιαίας διακοπής της». Όπως δεν δικαιούμαστε να επισπεύσουμε τον θάνατο, δεν δικαιούμαστε και να τον παρατείνουμε ως διαδικασία. Οφείλουμε να τον αποδεχθούμε και να τον σεβασθούμε. Από την άλλη πλευρά, στο σώμα παρεμβαίνουμε μόνο θεραπευτικά. Κάθε κίνηση που συνηγορεί και επισπεύδει τη φυσιολογική φθορά του, προσβάλλει και την ψυχή. Γι' αυτό και η διαδικασία της φθοράς πρέπει να είναι εντελώς φυσική και ποτέ εξαναγκασμένη.^[1]

Στις περιπτώσεις που ο πάσχων διατηρείται στην ζωή μόνο με τεχνικά μέσα, χωρίς να υπάρχει καμία ελπίδα για αναστροφή της κατάστασης του, και υποβάλλεται σε μια διαδικασία αργού θανάτου χάνοντας μέρα με την μέρα την αξιοπρέπεια του και στην περίπτωση αυτή επ' ουδενί δεν γίνεται λόγος για ενεργητική ευθανασία. Αλλά εφόσον εξαντληθούν όλες οι απαραίτητες ιατρικές φροντίδες, μόνο τότε ο γιατρός δίχως να προκαλεί αυτός τον θάνατο, αναστέλλει μονάχα την επιβράδυνση μιας πολύ κοντινής και αναπόφευκτης προθεσμίας.^[2]

Οι παράγοντες που θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη είναι πολλοί και πρώτα από όλα η θέληση του πάσχοντος, όχι ασφαλώς ως ατομική υπόθεση, αλλά ως προσώπου που υφίσταται μέσα από ένα ολόκληρο πλέγμα σχέσεων από τις οποίες και καθορίζεται.^[3]

^[1] Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος Χατζηνικολάου, «Μ.Ε.Θ. - Στο μεθόριο της ζωής και του θανάτου, στον διαδικτυακό τόπο <http://www.pemptousia.gr/> 2012/08/meth-sto-methorio-tis-zois-ke-tou-thana/ ημερομηνία ανάκτησης 15/06/2015

^[2] Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος Χατζηνικολάου, «Εξαντλητικές παρεμβάσεις στην Μ.Ε.Θ., Παράταση ζωής ή παρεμπόδιση θανάτου - Ηθικοί προβληματισμοί», στο διαδικτυακό τόπο: <http://www.>

bioethics.org.gr/ Paratasizois% 20 parempodisithnatou.pdf, ανακτήθηκε 15/06/2015

[3] Στ. Γιαγκάζογλου , «Η Ευθανασία και το ανθρώπινο Πρόσωπο», περιοδικό Ινδικτός, τεύχος 14, Ιούνιος 2001, σελ.:228

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)